

Iktatószám	Budapestre vonatkozó újságcikkek		Osztályozás
	Szerző	Gárdos Mariska	Hely
	Cím	Egy beteg asszony a kövön.	Idő
	Forrás:	Népszava	"1915"
	Bp.	1915 IX/9	Személy
(Hely)	(Idő)	(Köt. v. füz.)	Helyszám

362.1

Egy beteg asszony a kövön.

*
A szegénység martaléka. — Hogyan gondoskodnak Budapesten a betegekről. — Az illetékes hatóság téli álmát alussza.

Vácsi Imréné, egy öttermi munkás 42 esztendő felesége, május 1-ig az Alsó erdősor 32. szám alatt lakott és élte a maga egyszerű munkáséletét, miként a többi proletárasszony. Az utóbbi időben valami kis zavartságot, elbágyulást vettek rajta észre a szomszédai. Hogyan, miből keletkezett: öröklöttség-e avagy talán a házasságból kiburjánzó viszáltyegyenlenség hajtotta életre, senki sem tudja megmondani. Tény az, hogy Vácsi Imréné elköltözött a lakásából, vidékre ment, állítólag rokonaihoz. Ezzel azután vége is szakadna a Vácziné szimpla és krónikás tollára éppenséggel nem kínálkozó esetnek, ha a szegény asszony, mintegy hat héttel ezelőtt meg nem jelenik Budapesten és pedig a régi lakása háza táján.

Élet az éjszakában.

Ezen pillanattól fogva Vácsi Imréné hűségesen odaszegődött a régi tanyához, nappal az utcán ténfergett, éjszaka, kapuzárás után keresztbe feküdt a ház bejáratánál, mint egy kapaszkodó, megvárni nem tudó, hü kutya. Ne felejtjük el, hogy mintegy hat hete, hidegben, esőben, égzengő viharban egy szegény gyöngelméjű asszony egy szál kartonszoknyában, hitvány kis kendővel a vállán, korgó gyomorral, betegen hánykolódik Budapestenek újszólván a szívében, a belső kerületben.

Szegény emberek jószívüése

juttatott el hozzá néhány falatot, hogy az éhenpusztulástól megkímélje. A 32-es számú lakók könyörültek meg szegény asszonyon és ugyanezen ház főlügyelője könyörületből megnyitott előtte éjszakára egy-egy üres lakást, de ez az állapot is tarthatatlannak bizonyult, mert a maga tehetetlen beteg asszony bepiszkitotta a lakást.

Egy izben a férj, Vácsi Imre is eljött az asszonyáért, akivel 15 évet élt együtt, elvitte a lakására, de a beteg asszony néhány nap múlva újból megjelent és az ismerős kövekre hajtotta le megkínzott, szegény beteg fejét.

Elhagyatva, senkihez sem tartozva, így él Vácsi Imréné a gyönyörű, gazdag és pompás fővárosban. Tövises, szomorú életébe változatoságot néha az kínál, ha a rendőrök felszedik az utca kövéről, megtaszigálják, megrugdossák és „részeg disznó” fölkiáltással, beviszik az őrszobára, ahonnan másnap persze megint csak eleresztik, ahelyett, hogy intézkednének elhelyezése iránt.

Imigyen a szerencsétlen asszony a 32-es ház tipikus és szívtetsajdító szenzációjává lett.

Mintegy három-négy héttel ezelőtt a lakók egyike bejelentette az esetet a kerületi hatóságnak. Tisztiorvos jött ki a helyszínre, kikérdezte, megvizsgálta az asszonyt, megállapította, hogy nem közveszélyes s elment azzal, hogy majd — intézkedik a beteg elhelyezése iránt. S ezzel az ügy befejezést is nyert, mert máig semmiféle intézkedés ez ügyben nem történt.

Szegény, szerencsétlen Vácsi Imréné pedig csak tovább kúszol a hideg éjszaka fagyos la-

heletti kövön, egy szál perkál szoknyában. Ott kuporgott szerdán este is, amikor fölkerestük. — Mondja lelkem, nincs magának lakása, hogy itt üldögél a hidegben?

Fölveti zavaros szemét és majdnem keményen mondja:

— Mán hogyné vóna nékem? Dehogyan is nincs. A Fecske-utcában lakom, földszint 6. (Házszámot nem mond.) Csak azért jöttem ide ki, mert otthon unatkozom...

— Ugy, hát egészen egyedül van?

— Nem, nem — cáfolja élénken —, az uram-mal lakom, de ő csak reggel háromkor jön haza, én megvárom mindig, oszt együtt megyünk haza.

— Gyermeke nincs?

— Nincs, azaz egy nevelt leányom, a testvéremé...

— Nem gondolja, hogy ha ennyire magára van, jó lenne kórházban vagy szegényházban, ahol gondját viselik?

— Minek nekem a kórház, nem vagyok én beteg —, mondja hetykén.

— Én azonban olyanformát hallottam említeni, mintha maga, jó asszony, beteg volna, orvoshoz is elvitték, ugy-e?

— Jaj, igen, voltam a Hudacsek doktornál, tesszik tudni... azt mondta, hülés, attól van, de most már elmúlt, nincs nekem semmi bajom...

Most Czegléd Istvánné házmesterné fordul hozzá:

— No Vácziné, hol fog aludni az éjszaka?

— Oh, hát van nekem helyem akárhol, — feleli fölényesen. Azután láthatólag ingadozni kezd, beteg agyát zavarja-forgatja, végre

nyögvé, tagoltan mondja: Majd a Zsófi most nincs otthon, vagy... de már nem eszébe semmi, elhallgat, a feje lebillen, a kony kis kendőt összébb vonja a vállán...

Szegény Vácsi Imréné és ti mind, valamelyi szerencsétlenje e városnak, akiket leté az élet és a betegség, rothadatok el az gondozatlan testetekkel terjesszéték a ványt, fertőzzéték meg önmagatokat és a kat is, Budapest illetékes hatóságai nem e-

rá a „szegényügyre”. A szerencsétlenek jajsóhajait nem hallják, a nyomoruság förtelmeit vak szemmel nézik. Működésük tisztára abban merül ki, hogy szociális tevékenységük „sike-reitől” megkótyagosulva, önkezüket szorongatják elragadtatással. Terád meg szerencsétlen Vácsi Imréné legföljebb csak akkor kerül sor, ha beteg elméd végképen megbomlik az embertelen nélkülözésektől és egy-két gyermeket megfojtasz... Addig ne is remélj.

Gárdos Mariska.